

Lucie Krystlíková
ilustrace Markéta Šmalcová

Pohádkový týden

bambóok

Lucie Krystlíková
ilustrace Markéta Šmalcová

Pohádkový týden

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.

Lucie Krystlíková

POHÁDKOVÝ TÝDEN

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambóok

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 9137. publikaci

Ilustrace Markéta Šmalcová

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2024

Vytisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2024

Cover Illustration © Markéta Šmalcová, 2024

ISBN 978-80-271-7001-2 (pdf)

ISBN 978-80-271-5039-7 (print)

OBSAH

O zbloudilé bludičce Vilemíně	7
Jak švec Verpánek vytrestal marnivou kněžnu	17
Jak dráček Bucínek s přáteli doběhl draka	25
O duhových hodinách	31
Jak se lakomý rychtář polepšil	40
O houslích víly Teolíny	49
O zlém knížeti Adalbertovi	56

O ZBLLOUDILÉ BLUDIČCE VILEMÍNĚ

Hrnčír Kuba se chystal ke spánku, když zvenku uslyšel slabounké naříkání. Vyšel před chalupu, kterou měl na kraji lesa, a co nevidí? Na lavičce sedí schoulená dívka a pláče. Zdála se mu zvláštní. Vlasy jako by jí zářily.

„Ale, ale, kdo to tu naříká?“ řekl klidným hlasem.

Děvče se leklo a vyskočilo. Už už se chtělo dát na útěk, ale Kuba ji uklidnil: „Mě se bát nemusíš. Jsem hrnčír Kuba. A kdo jsi ty?“

Dívka se třásla a v očích se jí leskly slzy. „Já, já nevím, kdo jsem. Nic si nepamatuji,“ řekla a opět se dala do pláče.

„Tak zle snad nebude. Pojd', vyspíš se u mě v chalupě a zítra třeba na něco přijdeme.“

Kuba děvče uložil do postele a sám si lehl na lavici k peci. Sfoukl svíčku, ale ne a ne usnout. Díval se do stropu a říkal si, co je to děvče asi zač. Najednou si všiml, že dívčiny vlasy opravdu září. Zdálo se, že ta záře slábně, ale i tak to bylo podivné. Jak tak přemýšlel, zmohl ho spánek.

Probudil se s prvním slunečním paprskem. Nejprve nerozuměl tomu, proč spí na lavici u pece, ale hned

si vzpomněl na svou večerní návštěvu a podíval se směrem k posteli. Teď teprve viděl, jak je dívka krásná. Vzpomněl si, že se mu zdálo, že jí večer zářily vlasy, ale to se mu asi opravdu jen zdálo. Potichu vyšel z chalupy pro vodu ke studni.

Když se vrátil, seděla už dívka na posteli a zeptala se: „Co tu dělám? Jak jsem se tady ocitla?“

Kuba se usmál: „Včera večer jsem tě našel plakat před chalupou. Říkala jsi, že nevíš, kdo jsi. Už sis vzpomněla?“

Děvče zavrtělo hlavou: „Ne, nevím, kdo jsem, ale asi se jmenuji Vilemína. V noci se mi zdálo, že tak na mě někdo volal. Co jen budu dělat?“ Oči se jí znovu zalily slzami.

„Tak už neplač. Vidíš, aspoň máš jméno. Však něco vymyslíme. Zajdu do města. Třeba už tě někdo hledá. Uvidíš, že to dobře dopadne. Zatím můžeš zůstat u mě,“ řekl Kuba.

A jak řekl, tak udělal. Vypravil se do města. Tam se vyptával, ale nikdo dívku jménem Vilemína nepostrádal. S nepořízenou se tedy vrátil domů.

Otevřel dveře chalupy a nestačil se divit. Takhle poklizenou chalupu už dlouho neměl. Děvče sedělo na lavici u pece a spravovalo mu košili. Trochu se začervenel a smutně se usmál. Věděl, že ji nepotěší.

„Zdravím tě, Kubo. Dozvěděl ses něco?“ zeptala se Vilemína.

Kuba zavrtěl hlavou, ale když viděl dívčino zklamání, rychle dodal: „Neboj se! Nevyšlo to dnes, vyjde to zítra. Budu chodit po okolí tak dlouho, dokud nezjistím, kdo jsi.“

„Přece ti nemůžu být na obtíž. A možná se ani nemenuji Vilemína. Kdo ví?!“

„Ať už jsi Vilemína, nebo ne, nějaké jméno potřebuješ. Vilemína je krásné jméno, tak proč by ses tak nemohla jmenovat? Však my už se tu v chalupě nějak srovnáme. S tím si starosti nedělej.“

Dny ubíhaly jako voda. Kuba vyráběl hrnečky a Vilemína je zdobila. Spolu pak chodili po trzích v kraji. Vilemína prodávala hrnečky a Kuba zatím chodil po

městě a vyptával se, jestli se v okolí nepostrádá nějaká dívka. Také doufali, že Vilemínu někdo na trhu třeba pozná. Ale marně.

Jednou večer nemohl Kuba usnout. Vyšel před chalupu a sedl si pod jabloň. Díval se na měsíc a přemýšlel o Vilemíně. Najednou ho z přemýšlení vyrušilo tichouнкé špitání. Otáčel se kolem sebe, ale nikoho neviděl. Zvedl se a šel směrem k lesu. Špitání sílilo a mezi stromy zahlédl i nějaká světýlka. Došel až k mýtině a schoval se za strom. V tu chvíli se na mýtině objevily čtyři dívky se zářícími vlasy. Byly krásné, až zrak přecházel. Byly tak krásné jako... jako Vilemína. Zůstal potichu schovaný za stromem a pozoroval ta podivná zářící stvoření.

„Kdepak je asi naší sestře konec?“ vzdychla jedna z krasavic.

„Kdo ví?! Něco mi říká, že je Vilemína blízko,“ pronesla druhá.

Jakmile Kuba uslyšel Vilemínino jméno, vkročil na mýtinu a pozdravil: „Přeji pěkný večer!“

Dívky se polekaly, zahalily se do svých šátků a byly tytam.

Překvapený Kuba zíral na místo, kde ještě před chvílkou stály dívky, a nevěděl, jestli se mu to všechno jen nezdálo.

Cestou k chalupě přemýšlel, jestli Vilemína, o které mluvily, je skutečně ta jeho Vilemína. Došel do chalupy

a lehl si na lavici. Spánek ale nepřicházel. Podíval se na spící Vilemínu a znovu měl pocit, že její vlasy nějak září. Nakonec se mu přece jen podařilo usnout.

Druhý den Kuba Vilemíně všechno povyprávěl.

„Cože, viděl jsi dívky se zářícími vlasy? A ony vyslovily moje jméno?“ usmála se Vilemína, ve které svitla jiskřička naděje. Poté však posmutněla. „Ale jak je najdeme, když utekly? Kdo ví, kde je jim konec!“ dodala.

„Myslím, že v lese nebyly náhodou. Řekl bych, že je les jejich domovem.“

„To by znamenalo...“, nedořekla a podívala se na Kubu.

„To by znamenalo, že jsi možná víla,“ dopověděl za ni Kuba.

„Já nevím. To bych si přece musela pamatovat. Nějak se mi to nezdá. A třeba Vilemína, o které mluvily ty dívky, nejsem ani já,“ přemýšlela nahlas.

Když se setmělo, táhlo to Vilemínu do lesa. Kuba se s ní tedy vypravil na místo, kde předchozí večer viděl dívky se zářícími vlasy.

Jak zacházeli hlouběji do lesa, všiml si Kuba, že Vilemíně začínají zářit vlasy. Teď už nebylo pochyb. Je jednou z těch lesních krasavic.

Najednou Vilemína vykřikla: „Tam, podívej!“ Ukázala směrem mezi stromy, kde zahlédla světýlka, a přidala do kroku. Kuba měl co dělat, aby jí stačil.

Konečně doběhla k mýtině, kde spatřila... Koho to jen spatřila?! Jako by měla na jazyku jména, ale ne a ne si vzpomenout. Vtom si jí všimla jedna z dívek.

„Vilemíno, jsi to opravdu ty? Co jsme se tě nahledaly!“ řekla jedna z nich.

Druhá se hned přidala: „Kde jsi byla celou tu dobu? A co je tohle za člověka?“

„To je Kuba. Hrnčíř z chalupy za lesem. To on mi pomohl vás najít. Staral se o mě. Já totiž ztratila paměť a nevěděla jsem, tedy vlastně stále to ještě nevím, kdo jsem,“ odvětila Vilemína.

„Jsi bludička stejně jako my. Jsi naše sestra. Já jsem Celestýna, tady je Malvína, tohle je Fridolína a tam je Petronela. A nic si nepamatuješ, protože ses nechala zlákat ke hře Naschválníkem, mužíkem z kapradí. Nechal tě napít ze studánky zapomnění a pak tě dovedl k bludnému kořenu, který jsi, nic nekalého netušíc, překročila. Moc se bavil tím, že donutil bludičku bloudit. Hned se nám tím také pochlubil,“ vysvětlila Celestýna.

„Bludička? Tak já jsem bludička. A co taková bludička vůbec dělá?“ zeptala se překvapená Vilemína.

Malvína se zasmála: „No co? Jak to vypadá, tak bludička bloudí, ale jen pokud se napije ze studánky zapomnění. Jinak ale láká lidi svým světlem, tedy září vlasů, hlouběji do lesa a pak zmizí. A lidé potom lesem bloudí.“

„Tak to se mi vůbec nelíbí! To vůbec není hezké,“ řekla Vilemína a zamračila se.

„Co naděláš?! Jednou jsi bludička, a tak svádíš lidi k bloudění,“ pravila Fridolína.

„Já ale nechci být bludička! Já chci lidem dělat radost, a ne jim starosti přidělovat,“ pronesla odhodlaně Vilemína.

„Ale, a co bys chtěla být?“ zeptala se posměšně Petronela.

Kuba nevěřil vlastním uším. Jeho Vilemína je zbloudilá bludička. Do tváře se mu začínal vkrádat smutek. Vilemínu měl totiž čím dál tím raději. Měl by být rád, že jí pomohl přijít na to, kdo je, ale radovat se z toho nedokázal. Tak jeho Vilemínka je bludička...

Vilemína se na Kubu podívala a pak se otočila na své sestry: „Chtěla bych být obyčejná dívka.“

Těmi slovy vyvolala u sester smích.

„Bludička chce být obyčejnou dívkou! Kdo to kdy slyšel? Přestaň si vymýšlet a rozluč se tady s tím člověkem. Jak jsi říkala, že se jmenuje? Kuba? Kubo, máš

šťěstí, zachránil jsi naši sestru, tak se nás bát nemusíš. Tebe bloudit nenecháme,“ řekla Celestýna a podávala ruku Vilemíně.

Vilemína ale ucukla. „Sestřičky, nezlobte se, ale já s vámi nemůžu jít. Já...“ nedořekla a podívala se na Kubu. „Poznala jsem, jak může být život hezký. Naučila jsem se vyrábět hrnečky a prodávat je na trhu. Neumím si představit, že bych měla být zase bludička. A neumím si představit, že bych už nikdy neviděla Kubu,“ začervenala se Vilemína.

„Vilemínko moje zlatá, však já tě mám taky rád!“ řekl Kuba.

„Jestli s Kubou zůstaneš, staneš se už napořád obyčejným člověkem a nebudeš se smět vrátit mezi nás. Přijdeš o záři svých vlasů. Rozmysli si to dobře, Vilemíno!“ naléhala Malvína.

„Já už jsem se rozhodla. Mám ráda Kubu!“ nedala se přesvědčit Vilemína.

Marné bylo přemlouvání bludiček. Když viděly, že s Vilemínou nic nesvedou, daly jí sbohem a zmizely.

Kuba chytil Vilemínu, zatočil se s ní a s úsměvem rozhodl: „Tak půjdeme domů!“

„Ano, půjdeme domů!“ souhlasila Vilemína, které skutečně přestaly zářit vlasy, jak předpověděla její sestra Malvína.

Zanedlouho si Kuba vzal zbloudilou bludičku Vilemínu za ženu a žili spolu šťastně až do smrti.

JAK ŠVEC VERPÁNEK VYTŘESTAL MARNIVOU KNĚŽNU

Na rynku před knížecím zámkem se shlukl dav lidí přilákaný bubnováním. Když knížecí bubeník dobubnoval, začal číst:

„Na vědomost se dává, že se pro knížecí kuchyni hledá nový kuchař. Zájemci se mohou hlásit u správce knížecího zámku, velectěného pana Radílka.“

„To už bude tento rok třetí kuchař,“ usmál se hostinský Soudek.

„Jestli to nebude tím, že má naše kněžna Emílie tuze mlsný jazýček,“ dodal švec Verpánek.

„Ta naše kněžna je vůbec marnivá až hrůza. Chudák náš pan kníže Hubert! Jak jen to s ní může vydržet?“ pronesla švadlena Náprstková, která moc dobře věděla, o čem mluví. Sama si s kněžnou užila svoje, když jí sedmkrát přešívala šaty, protože se kněžně pořád nezdály dost dobré pro osobu jejího postavení.

Dav se pomalu rozcházel. Lidé se mezi sebou sázeli, jak dlouho nový kuchař na zámku vydrží a jestli se vůbec nějaký najde.

Švec Verpánek stejně jako ostatní zamířil domů. Už už chtěl zavřít dveře své ševcovské dílny, když ho zastavil knížecí posel.

„Hej, ševče, máš se dostavit do zámku. Kněžna si tě žádá,“ pronesl posel stroze.

„Dobrá, zítra se na zámku zastavím,“ řekl švec Verpánek.

„Kdepak zítra! Půjdeš se mnou hned teď! Mám tě přivést s sebou,“ nedal se odbýt knížecí posel.

„No, když hned, tak tedy hned.“ Švec Verpánek zavřel dveře dílny a vydal se s poslem k zámku.

Kněžna už na ševce netrpělivě čekala a sotva jí stačil pozdravit, spustila: „Verpánku, musíš mi ušít střevíčky. A musí to být rychle! Rozhodla jsem se, že uspořádáme na zámku ples, aby tu nebyla taková nuda.“

„A jaké střevíčky byste si představovala? Zářivé jako sluneční svit nebo snad třpytivé a temné jako letní hvězdná obloha?“ zeptal se švec Verpánek, ale už dopředu věděl, že to nebude tak jednoduché.

„Přála bych si, abys mi ušil střevíčky, jaké svět neviděl, a aby mě hlavně netlačily. Musí být krásné, až se všem bude tajit dech,“ začala popisovat kněžna Emílie, jaké střevíčky by si přála.

Verpánek vzal kněžně míru na střevíčky a odcházel ze zámku s těžkou hlavou. Přemýšlel, jaké střevíčky by kněžně ušil.

Doma pak dostal nápad a pustil se do práce. Druhý den odpoledne byly střevíčky hotové, jak si kněžna přála. Švec je donesl do zámku a čekal, co na ně kněžna řekne.

Střevíčky se mu opravdu povedly. Byly krásně červené s třpytivou mašlí. Všichni, kteří se shromáždili v sále, z nich nemohli odtrhnout oči, jak byly krásné. I kníže Hubert pochválil ševcovu práci: „Verpánku, tedy to jsou skutečně skvostné střevíčky. Myslím, že konečně budeme svědky toho, že Emílie bude nadšená a nebude nic namítat.“